

Европска унија одрадила је још један самит са лидерима тзв. западног Балкана у духу своје стратегије одвраћања, коју практикује у последњој деценији. Та стратегија, наиме, треба да држи на дистанци амбицију политичара тог региона да своје земље некако угурају у Унију а да их она истовремено не одбије. Али, како време одмиче Унији је све теже да одржи кондицију те игре, будући да се не ради само о жељи локалних политичара него и о обећању саме Уније из незаборавне Солунске агенде (2003). Тада је остатку Балкана, којем није цветала перспектива пријема као Словенији, Румунији, Бугарској и Хрватској – обећана пуна европска будућност, што значи чланство.

Све док овај остатак региона не испуњава иначе променљиве услове пријема, ово вечито одлагање има оправдање. Али, време чини своје и у конкретном случају доноси нове околности. Најпре, Унија постаје инхерентно неефикасна у решавању својих унутрашњих кризних проблема, а гласови с врха против било каквог проширења постају такорећи свакодневни. Као последица, остаје празан простор за утицај других великих играча, сада већ пословичне тројке – Русија, Кина, Турска. То треба спречити по сваку цену, јер овде није реч тек о „европској“ зони утицаја него пре свега о западној геостратешкој политици. Између ове две новонастале околности Унија настоји да одржи свој одлучујући утицај у региону уз слоган – суштински се ништа није променило, само ви испуњавајте своје задатке.

Не можемо да вас примимо, али се осећајте као да сте у ЕУ

Пише: Слободан Самарџић
уторак, 12 октобар 2021 09:34

